

hin alvorsfulde Nat i Faderens mørke Dødsværelse og siden ganske glemt. Men netop fordi hans Hjerte paany havde vendt sig imod Jakobe, undgik han helst al Tale om hende i denne Tid, idet han nu følte sig en Smule skamfuld over den Troløshed, han i sine Tanker havde begaaet imod hende.

Paa Begravelsesdagen hang Flagene fra Morgenstunden paa halv Stang overalt i Byen, og udenfor alle Husene paa den lange Strækning fra Kirken til Kirkegaarden blev Gaden ved Tolvtiden bestrøet med fint, hvidt Sand og Grankviste. Selve Kirken havde Byens unge Piger Dagen i Forvejen udsmykket med grønne Planter og lange Sørgeflor, der tilhylede Alteret og hang som sorte Faner fra den rigt udskaarne Funtelukkelse og fra Orgelpulpituret. Begge de tolvarmede Messinglysekroner under Loftet var tændte, og fra Orgelet tonede uafbrudt en dæmpet Klage, da den sortklædte Menighed lidt efter Middag begyndte at fylde Kirken. Og at det ikke var Nysgerrighed, der førte Folk derhen, var let at se paa Mændenes alvorlige Ansigter og Kvindernes taarefyldte Øjne. Oppe i Koret sad der henimod et halvt Hundrede ornatklædte Præster omkring den højtstillede, sorte Kiste, der ikke bar andre Prydelser end et simpelt Grankors ovenpaa Laaget, fordi den Afdøde altid havde ivret mod Folks blødagtige Trang til at forskønne Døden, »besmykke Ormenes Trug»,